

laewad kummardaswad sügawast wette, nagu ufuwad luiged.

Ohtu jõudis ja suured linnad näitawad ime-likud wälja. Pea ühtes, pea teises paigas tõusis tule-walgus. See näitas wälja, kui oleksiwad säde-med põlewast paberist wälja wurisend, kuidas lapsed seda mängides teewad ja wiimast sädet tõstrets nimetawad. Kuningapoeg lõi imekspannes läsi kottu, aga Idatuul käskis teda taha olla ja ennast tugewast tema selgas kinni hoida, et maha ei kukuks ja ühegi kirikutorni otsa rippuma ei jääks.

Kotkas metsas lendab kiirest, aga Idatuul lendas kiiremini. Kassakas sõidab kiirest oma weikese hobuse selgas, aga Idatuul sõitis weel teistwiisi.

„Nüüd wõid Himaalaja mägestikku näha“, ütles Idatuul. „Seal on Asimaa kõige kõrgem mägi. Nüüd jõuame pea Paradiisi aida!“ Siis käana-siwad nemad natuke Põune poole ja pea tuli õilme-ja wilja lõhn nende wasta. Wiigimarjad ja granat-dunad kaswasiwad metsas; wiinawäänide külges tõlkusiwad walged ja punased kobarad. Siin läk-siwad nemad maha ja heitsiwad pehme rohu peale puhkama, kus õied tuuldes nikkutasiwad, kui tahal-siwad tulijaid sõbralikult teretada.

„Kas oleme nüüd juba Paradiisi aidas?“ küsis kuningapoeg.

„Ei ole weel!“ kostis Idatuul, „aga pea jõuame

meie jenna. Kas nääd seal seda kaljuseima ja pimedat koobast, kus wiinawäänid ees ripuwad, nagu rohelisted aknakatted? Seal, peame meie läbi minema. — Mässi ennast minnu laia kuue sisse; siin kõrwetab päike, aga üks samm eemal on pakane külm. Wendab lind koopast mööda, siis on temal üks tiiw suwi-soojas, teine tiiw talwe-külmas.

„On see see tee, mis Paradiisi aida wiib?“ küsis kuningapoeg.

Nüüd läksiwad nemad koopa sisse. Seal oli libe külm, aga see ei kestand kaua. Idatuul lautas omad tiiwad lahti, need läkisiwad kui tuli. — Mis koobas oli see! Suured kiwirüüad, millest wesi maha tilkus, tõlkusiwad, imelikudes kujudes nende pea kohtas. Kord oli koobas nii kitsas, et nemad läte ja jalgade peal ronima pidiwad, siis oli jälle nii kõrge ja lai, kui wäljas, lausa taewa all. Kord näitas koobas jälle wälja, kui furnu-label, wailse orelitorudega ja kiwistanud orelitega.

„Kas meie läheme nüüd surmateed mööda Pa-radiisi-aida?“ küsis kuningapoeg. Idatuul ei annud wastust, näitas aga ettepidi ja sealt sä-ras sinaw walgus nende wasta. — Kiwirüüad, mis nende pea kohtas tõlkusiwad, kadusiwad roh-tem ja rohkem, muutusiwad ennast udaks ja näi-tasiwad wiimaks wälja, nagu selged walged pil-wed kuupaistel. Nüüd oliswad nemad senamas